

OKSİJEN KULLANIYORUM

Ben İyi Değilim, Bi Okuyup
Üflesene

Yasin Ünal

Editör

Müjgan Akpınar

Kapak Tasarımı

Yasin Ünal

Kapak Uyarlama

Buse Yağmur Toto

Mizanpaj

Neşe Siyamoglu

ISBN: 978-625-7237-75-8

1. Baskı: Mart 2023

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden ve yazardan izin
almadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya
edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Yazardan Direkt – Türkiye

Yazardan Direkt Elektronik İletişim Tanıtım Paz. ve Tic. Ltd. Şti

Altın-tepe mah. İstasyon Yolu sok. No: 3/1

Maltepe / İstanbul

Tel: 0216 3011213

Sertifika No:47456

Yasin Ünal

Sevgili okurum,

Karanlık bir odanın küçük bir aydınlığında kaleme alıyorum satırlarımı. Benimle gel hadi. Beraber gidelim geçmişe ve anıları beraber çıkartalım gün yüzüne, sanki benimle doğmuş ve satırlarımı okurken beni izliyormuş gibi hisset kalbinde.

Benim dünyam son bulduğunda geriye sadece sözlerim ve anılarım kalacak ve bunun bilincinde olup hayatımla ilgili her şeyi anlatmak istiyorum. Belki birileri hayatımı okuduğunda onun için faydalı olabilecek izler bırakmak istiyorum.

Beraber gülümseyelim hayata, beraber dökülsün gözlerimizden yaşlar. Beraber öğrenelim her şeyi.

Perdenin arkasında olsun bedenim. Sadece ruhunu yanımdan ayırma.

Düşledin mi? Hadi gidelim...

Neredeyim ben? Ne oluyor? Neden her yerim acıyor?

Seslerim yankı yapıyor gibi kapalı bir yerdeydim ve ben gözlerimi açamadığım için daha nerede olduğumu bilemiyordum. Bir ses var kulağımda, yabancı bir dil gibi ama anlamakta zorluk çeksem de yine de nerede olduğumu bana anlatabiliyordu bu ses.

Başımda sürekli bir ses yankılanıp

“Yok mu senin?”

“Ne yok mu?”

“Yok mu senin akraba?” diyor ve ben ise “Sen kimsin? Neredeyim?” diye cevap veriyordum.

“Suriye.”

“Neeeee! Suriye’de miyim ben?”

Ne işim var Suriye’de? Daha dün yaşadığım şehir olan Ankara’ya gitmek için Balıkesir’den yola çıkmıştım ve Bursa’ya gelmek üzereydim... Suriye’ye mi geldim?

Gözlerimi hafif hafif açtığımda buğulanmış gibi tavandaki spot lambaların ışıkları yüzüme vuruyor, gözlerim kamaşıyor ve açmakta zorluk çekiyordum. Onunla birlikte bana yardım etmeye çalışan arkadaşı hafif hafif görür olmuştum yüzünde büyük bir ben var gibi, esmer bir Suriyeli bir arkadaş bana yardım etmek için sürekli bana “Yakınların yok mu?” diye soruyordu... O an aklıma hiçbir şey gelmemişti ve biraz beklemesini ve kendime gelmem gerektiğini ellerimle işaret etmeye çalışıyordum. Çünkü acıdan konuşabilecek fazla gücüm yoktu. Beni anladı ve:

“Tamam, bekliyorum.”

“Gerçekten Suriye’de miyim?”

“Yok, Türkiye.” dedikten sonra içim rahatlamıştı.

Suriyeli olduğundan pek fazla Türkçe bilmiyordu, bu yüzden ona kendimi ifade edebilmek için bir şeyler düşünmem gerekiyordu ki pratik bir yol izleyip internette alabileceği bir numara vererek kolaylık sağlamak istedim.

“Heyy baksana bir! Adını bilmiyorum, internete girer misin telefondan?”

“İnternetim yok benim.”

“Lütfen, interneti olan birinden, vereceğim adrese gir.”

“Amcamın bir turizm şirketi var ve lütfen karşına çıkan ilk numarayı ara.”

“Karşına çıkan ilk kişiye benim kaza yaptığımı ve kimseye duyurmadan ağabeyime söylemesini rica et olur mu?”

“Tamam.” diyerek adresi buldu ve numarayı aradı. Şu an benim Bursa Yüksek İhtisas Hastanesine getirildiğimi söylüyordu. Türkçeyi zor konuşuyor olsa da kendisini ifade edebiliyordu, o gün çok yardımcı olmuştu.

Bir yandan ise bana sorular soruyordu:

“Ne oldu sana, nasıl böyle oldun?”

Kaza yaptım sanırım. Gözümün önüne bir daha geldi kaza anı çünkü.

Evet, kaza yapmıştım. Bir tırın altına girecekken direksiyon hamlesiyle yaklaşık 7-8 takla atarak şarampole uçmuştum ve arabada benimle beraber bulunan bir kişi yaralanmıştı. Kaza yapmış olduğum yere, her birimiz için ambulans gelmiş, bizleri

olduğumuz yerden alan ambulanslar her birimizi farklı hastanelerde tedavi altına almak için yola koyulmuşlar ve hastaneye ulaştırmışlardı.

Ağabeylerimden birisi kaza haberini alır almaz, hemen annemin yanında soluğu alıyor.

Diğer iki ağabeyim ise beni merak edip Ankara'dan Bursa'ya, yanıma yola çıkıyorlar.

Annem, "Hoş geldin oğlum. Bugün sen işe gitmedin mi?" diye sordu.

"İzinliyim bugün anne. O yüzden sana uğradım."

"İyi bakalım, bir şeyler hazırlayayım da yemek ye."

"Yok anne, karnım tok. Otur hele sen şöyle bir." dedikten sonra annemin içini bir dert kaplamış, tabii ki benden haber alana kadar hiç bahsetmemişti.

Kazanın şiddetinden dolayı vücudumun birçok yerinde et ezilmeleri oluştu ve bundan dolayı kendime gelememişim ve sırtımda cam parçaları çıkartıldı.

İyi olduğumu haber verebilmek için çevremden bir telefon istedim. Annemin sesini az da olsa duymam gerekiyordu, "İyi-yim ben anne. Ufak bir kaza geçirdim." dedikten sonra kapattım, tedavime tekrar başlandı ve bir süre sonra hastaneden taburcu olmuştum.

Evime dönmüştüm. Tabii yakınlarımın "Geçmiş olsun." demekten daha çok "Ne işin vardı oralarda?" diye soru yöneltiyor olmaları, benim acımın veya yaralarımın sanki onlar için bir önemi yokmuş gibi davranmaları bir nebze üzüyor insanı...

Bencilce bir soru olmalı.

İnsan öldüğünde "Neden öldün sen?" diye sormak gibiydi.

Gitmiştim bir kere. Birkaç insana iyilik yapmak için gitmiştim. İyilik yapmak için! Çünkü birilerine bir iyilik yapsak elimizde kalıyordu. “Bu da böyle bir final oldu.” diyerek cevap veriyordum...

Günler geçti. kaza geçirdikten sonra iş hayatıma ara vermiştim. İyileştikten sonra işlerimin başına geçmem gerektiğini düşünüyordum. Kuracağım bir işletme için hazırlıklar içerisindeydim. Hayatımda bir meşguliyet yaratmak adına, insanlara piknik hizmeti sağlamak için içinde balıklar olan, akarsu kenarındaki SAKLI DERE adını verdiğim kuşların cıvıltısıyla ağaçların gölgesinde eğlenecekleri bir işletme hazırlığındaydım fakat orayı da sel basınca tüm hevesim altüst oldu. Hâlbuki tüm enerjimi vermiştim ve hayal kırıklığı içerisindeyim.

Saklı Dere için verdiğim emekler bir anda uçuvermişti. Kazanın etkisi ile birçok şeyden soğumuştum ve bu da tuz biber ekmişti. Sonrasında artık hiçbir şey yapasım gelmedi. Kendimi boşlukta hissetmeye başladım. “Neden bu dünyada ben yalnızım?” sorusu sürekli aklımı kurcalıyordu. Neden yanımda kimse yoktu? Bu soruları soruyordum. Ben düştüm, elimden kaldıran yok mu? Evet, kimsen yok, diyerek bir sigara yaktım. Sigaraların sayısı çoğaldıkça sağlığım kötüye gidiyordu ve bu yüzden bunalımlı bir hayatın içinde bulmuştum kendimi.

Kalkmayı kendin öğren, der gibiydi hayat. Kalkamıyordum. Öğrenememişim ben bu işleri. Neyse bir sigara daha içeyim; belki öğrenirim.

Büyük bir vicdansızlık ile karşılaşmış gibiydim. Soğudum tüm insanlardan. Ne zaman bir insan görsem “Acaba bir çıkar için mi bana selam verecek?” düşüncesiyle insanlardan kaçmaya başladım. O kadar iyilik yapmışım ki artık bir iyilik göremediğim için sanırım hüsrân içerisinde yalnız kalmayı tercih etmiştim. Çünkü içimde bir yalnızlık vardı, büyümüş. Kocaman olmuş.

Sen ne kadar iyi olursan karşındaki insan da o kadar iyi falan olmuyor. Kim demişse bunu, ben doğrusunu söyleyeyim. İnsanlar sevmeyi unuttu, ben bir hatırlatmak istedim.

Odama kapattım kendimi. Yalnız kalmak en doğrusuydu. Kimseyi görmek, kimseyle konuşmak istemiyordum. Boş duvarlar ardına çekilmişti ruhum ve bedenim. Sonra içimden bir ses “Nereye kadar böyle gidecek?” diyordu...

Belki de hiç tanımadığım insanlarla ve beni tanımayan insanlarla internet üzerinden sohbet etmem gerekiyordu. Barışmam gerekti hayatla tekrardan. Bir yerden başlamam ve bana iyi hissettirecek bir yol bulmam gerekti.

Moral bulmak için ve tekrar motive olmak için bir yol bulmam lazımdı. Çünkü yapamıyordum, sürekli düşüncelerle boğuşmaktan boğulan bir ruhum vardı.

Telefon üzerinde birkaç uygulamaya takılı kalmıştım ve çok şanslıydım.

Hayatımda tanımak isteyip de belki tanıyamayacağım bir insanı görüyordum ama tabii onun hayatının merkezinde değildim, sadece sohbele katılmış sıradan bir insandım.

Bir uygulama sayesinde, onun güzelliği karşısında kendimi alamıyordum. Kalbinin güzelliği yüzüne yansımış gibiydi ama o bunun farkında değildi çünkü ben onu görüyorken o beni göremiyordu. Daha tanışma fırsatımız olmamıştı. Bu nereye kadar sürebilirdi ki?

Artık insanlarla sohbet etmem gerekiyordu. Çünkü onun benimle ilgilenebilme gibi bir ihtimali yok.

O internette bir fenomen, ben ise sıradan bir kullanıcı.

Herkes ufak ufak sohbet ediyor ve espriler üretiyor, ben de tabii buna iştirak ederek ortama ayak uydurmaya çalışıyorum.

Her yerde “oksijen kullanıyorum” takma ismiyle yer alıyordum.

Kendimi öyle daha iyi hissediyordum ve insanlar da gülümseyerek “Oksijen geldi.” diye tepki veriyordu. İlk defa bu tarzda bir isim duymuş olmalı ki

“Ben de kullanıyorum, ben de.” demeye başlıyorlardı.

Hâlbuki hiçbiri kullanmıyordu. Çünkü gerçek anlamda hiçbiri beni tanı mıyordu.

Sohbet ortamına katıldıkça yavaş yavaş ortamda fark edilme ye başladım.

Hiçbiriyle konuşmuyor, sanki kendimle sohbet ediyor gibiydim. Kendimi motive etmek için sürekli bir şeyler yazar ve birilerinin dikkatini çektiğimde ise onunla sohbe dalardım. Eğlenmeye çalışırdım kendimce.

Bir gün dikkatini çekmeyi başardım.

Birkaç kişi “Oksi” derken, o bana “Ortak” demeye başlamıştı sohbetlerimiz arasında. Belki de size saçma gelecek ama insanların sohbet edebilmek için bazen hayal dünyasına adım atmaları gerekir.

Mutlu olmak için sohbet etmek bir bahane, bir sebep bulmak gibidir.

Yalnızlığı ortadan kaldırmanın tek yolu hayal dünyasına dalmaktır. Bu yüzden New York Manhattan’da caddede bir simit dükkânı açmış ve onunla ortak olmuştum. Aslında üç ortaklık. Sonrasında diğer ortağı, Esin ile aramızda para biriktirip simit dükkânımızdan atmıştık. Ben simit satarken o da çay servisi yapıyordu.

Hayal dünyasında bazı şeyleri gerçek gibi yaşıyordum ve bu beni mutlu etmeye başlamıştı. Her birimiz sıyırmış gibi görüne-

bilirdik ama içimizde aslında hiçbir kötülük barındırmayan insanlardık. 3-4 yaşlarındaki çocuklar gibi masum hayallere dalıp birbirimizi anlayabiliyorduk.

“Hey, ortak ben geldim!” diyerek sesleniyor ve sohbete katılıyordum.

Geceleri sohbet ederek eğleniyor, bir aile ortamı sıcaklığında kendimi buluyor ve yalnızlığımı gideriyordum.

Çok sempatik bir insan olduğu için insanların yoğun ilgi odağı olmuş bir durumdaydı. Bu onu ünlü bir fenomen hâline getirmişti. Onu gören insanlar güzelliğinden dolayı ilk başta çok şımarık olduğunu düşünüyor olabilirlerdi. Lakin ben onu çok iyi analiz etmiştim.

Tam aksine çok mütevazı, duygusal ve harika bir kalbe sahipti. İnsanlara değer vererek, onları anlamaya çalışırdı, bu bana geçmişimde bir şeyleri hatırlatmıştı. Duygusal anlamda ise çok kırılgan bir insandı.

O da bizim gibi eğleniyor, gülüyordu ama belki de geçmişinde ağır yaralar taşıyan bir insandı kim bilebilirdi ki. Dışarıdan görüldüğü gibi değildi bazı hikâyeler. Dinlemesi güzel olan hikâyeleri anlatan insan, aslında hüznü ve acı dolu anıların gün yüzüne çıkmasından korktuğu gerçeği ile yüzleşiyordu. Birçoğu derdini anlatmıyor, içinde yaşamak istiyordu. Belki de böylesi daha iyi bir düşünceydi.

Külkedisi gibi, çatı katında ufak bir odada, Bilge adında şirin bir üniversite arkadaşı ile birlikte yaşıyor, bazen bizlerle internet ortamında bir araya gelip hikâyeler anlatıyordu ve hep beraber gülüp eğleniyorduk.

İnternet üzerinde gerçek değilmiş gibi görünüp aslında gerçek olan insanlarla bir araya geliyor ve güzel zamanlar geçirip psikolojik anlamda yalnızlığımızı gideriyorduk.

Allah'ın sevgili kulu olmalıydım sanırım çünkü bu hayatta iyi insanlarla karşılaşmak hiç de kolay olmuyor, doğru adres-teydim.

Günler geçtikçe Esin ile sohbetimiz daha eğlenceli bir hâle gelmişti ve artık bir aile gibiydik.

Birbirimizi koruma içgüdüğü ile hareket etmeye başlamıştık, psikolojik olarak birbirimize destek sağlıyor ve bir bütün olu-yorduk. Ortak olmak bunu gerektiriyor olmalı.

Bazen günlerimiz mutlu geçmezdi, çocuk gibi suskunluk çö-kerdi yüreğimize. Günlerce bihaber yaşırdık birbirimizden. Bir nevi küserdik. Aslında çocuksu sebeplerden dolayıydı suskun-luklarımız. Çocuk gibi küser, tüm enerjimizi kaybederdik ama dağılmazdık, yeniden mutlu olmak için bir bahane bulurduk.

“Kanatlarım Yok Ama Seni Koruyabilirim.”

Aslında çok duygusal bir insan ve hemen hemen bir yarasına dokunsan gözleri dolabilecek bir vaziyet alıyordu ama kimse bunun farkında değildi... Ayrıca çok da yetenekli, hisleri ve kalemî çok kuvvetliydi.

Her sohbet sırasında ben sigara içmeye çıkardım.

Bir gün bana seslendi:

“Ortak”

“Efendim, Esin?”

“Çok sigara içiyorsun artık sigarayı bırakmalısın.”

“Belki bir gün bırakırım.”

“Hayır, şimdi sigarayı bırakmanı istiyorum.”

“Söz ver bana, bu sigarayı bırak söz ver!”

Keçi gibi inatçı, eğer sözü geçmezse hemen küsüyordu.

Aslında bu gibi yaklaşımları çok mutlu ediyordu beni. Beni, benden daha çok düşünen bir insanı mutsuz etmemek için ben de bir gayret göstermek zorundaydım.